

Spændingen stiger

maj 1, 2021 | [Carlsens Klumme](#)

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

01-05-21

Man må sige, at der er lagt op til et brag af en afslutning i Superligaen, både hvad mesterskabsspil og kvalifikationsspil angår.. Det er der mange grunde til. Først og fremmest har alt været uhyggelig jævnt i år, samtidig med at alle hold har haft deres stimer med op- og nedture. Dernæst gør det vanvittig komprimerede forår også, at der skal trækkes meget på trupernes bredde, og endelig gør en pokalfinale mellem Randers og SønderjyskE, hvor vinderen er garanteret en tur ud i Europa, at også kampen om de 'sekundære topplaceringer' får en ekstra tand. Oftest vil det jo være sådan, at det er et af topholdene, der også napper pokalen, og så er der en ekstra plads længere nede. Det bliver meget hektiske godt tre uger i maj, som vi går ind til. Og hurra for det – der er ikke noget mere kedeligt, end når alt bare går som planlagt, for så kunne vi jo alle vinde på Oddset eller score 13 rigtige. Sidste weekend gav os – ud over alt det andet – to deciderede brandkampe, AGF – FC København og FC Nordsjælland – FC Midtjylland. Forskellige som nat og dag – men inden jeg når frem til dem, skal jeg lige have gjort op med en undladelsessynd, som ikke kom med i sidste uge. nemlig Tobias Børkeeiets to gule kort inden for fem sekunder i kampen mellem Brøndby og AGF

Der har været flere læserhenvendelser på den episode. Selvfølgelig først og fremmest, om dette ikke er en rekord. Det vil jeg lade kloge fodboldstatistikere om. Man har adskillige gange set en

spiller begå en forseelse til advarsel og så i forbindelse med proceduren brokke sig til gult kort nummer to. Men det er uhyre sjældent at se denne variant med to separate spilforseelser – og så på så kort tid. Selve fænomenet har jeg set i et par internationale kampe og selv på stadion i en 1. divisionskamp for en del år siden, men her handlede det om forseelser, som blev begået måske inden for 15 sekunder og på hver sin banehalvdel, hvor en spiller fortvivlet forsøgte at bremse en omstilling i flere omgange. Så vi er afgjort ovre i raritetskabinetet.

Andre har spurgt, om dette overhovedet er lovmæssigt korrekt – for skal spilleren ikke vide, at han står til den første advarsel, så kan man akkumulere advarslerne og straffe dobbelt? Og ja, det kan man godt. Indtil for en syv-otte år siden var religionen, at spilleren skulle gøres opmærksom på, at han stod til en advarsel ved næste spilstop (idet vi formoder, at der bliver kørt en fordel). Det kunne sagtens ske ved et dommerbrøl til spilleren, mens spillet kørte videre. Filosofien bag det var, at ordet 'advarsel' kun gav mening, hvis spilleren vidste det, havde mulighed for at forbedre sig og dermed kunne undgå forseelse nummer to. Eneste undtagelse var, hvis spilleren uberettiget brasede ind på banen og begik en forseelse til advarsel – for enhver spiller bør vide, at ulovlig indtræden i sig selv giver en advarsel. Men de tider er forbi – nu er der kontant afregning også med to forseelser i åbent spil. At det så ikke er den smartest tænkelige aktion af Børkeeiet, foretaget i sidste minut og skiftet ind otte minutter før – uden tvivl ivrig efter at vise sin berettigelse – er en anden historie. Men det er jo ikke dommerens afdeling.

Og så videre til weekendens to brandkampe. Der har uden tvivl været flere, men det var lige, hvad jeg kunne overkomme at følge med i, selv om jeg fulgte andre kampe med et halvt øje på en delt skærm på pc'en, men andre skrivebordsting blev klaret. AGF – FCK er en klassiker, og der sker ubetinget altid noget, som man ikke havde forventet. Der var i den grad drama for alle pengene, og ved slutfløjt havde kredse både blandt spillere og bænkpersonale tilsyneladende glemt, at der også sidder ubefæstede ungdommelige sjæle og ser på det, så det endte ret uskønt med en massekonfrontation, som i sekvenser lidt mindede om et gedigent værtshusslagsmål.

Temperament er OK – men der er altså også noget med at fungere som rollemodeller. Stakkels dommer, der møder et par ungdomshold, som nu synes, at dette er inden for normalområdet, for det gør de jo i Superligaen...

Men det giver mig lejlighed til lige at genopfriske retningslinjerne for en massekonfrontation, for der var en del polemik om de tildelte kort bagefter. Hovedreglen er, at der ved en massekonfrontation skal falde minimum én advarsel til begge hold – plus selvfølgelig noget for den forseelse, der har udløst konfrontationen (hvis der har været sådan en forseelse). Og det er så her, at dommeren kommer på arbejde. Først og fremmest er retningslinjen, at dommeren skal prøve at forhindre konfrontationen, hvis han kan nå det (det kan han sjældent, medmindre han er ekstremt godt placeret). Og når først showet er i gang, skal han trække sig baglæns og observere, vente til tingene er faldet til ro – og så i samråd med sine kolleger, som også har observeret, finde de mest strafværdige syndere. Han må endelig ikke gå ind i klumpen og blande sig, for dels får han så ryggen til en god del af spillerne, dels er der spændende eksempler fra blandt andet Tyskland på, at dommeren i tumulten er kommet til at stå i den forkerte ende af en knytnæve, som var tiltænkt en modspiller.

Og hvem skal man så straffe? Primært de spillere, som anstifter eller optrapper situationen. Det kan være spillere, som kommer løbende fra lang afstand (det klassiske eksempel er målmanden, som også gerne vil lege med, selv om han som udgangspunkt måske er 60 meter væk). Det rigtig svære her kan være at få adskilt dem, der vil strides, og dem, der måske går ind som fredsstiftere og forsøger at få andre med- eller modspillere væk fra klumpen. Her skal man virkelig holde tungen lige i munden, og selv på TV-optagelser bagefter kan det faktisk være svært at skille krudt

fra ukrudt. Men altså: minimum én fra hvert hold for selve konfrontationen. Og det er klart, at det gule kort hurtigt kan blive til rødt, hvis vi taler voldsom adfærd med slag osv. Men det normale pufferi vil kun udløse gult.

Kønt var det ikke, og nogen god reklame var det heller ikke – men set fra en producers synspunkt var det sikkert glimrende TV. Og ingen kan hævde, at tilskuerne ikke fik noget for pengene i form af fysik og drama.

Stik modsat var det så i Farum mandag aften (hvor jeg selv havde fornøjelsen af at sidde i VAR-bilen som observatør – og bare rolig: ingen indflydelse på beslutningerne, kun et spørgsmål om evaluering og coaching efter kampen). Her var der to hold, der ville ud over stepperne, og på kunstgræsset går det jo ekstra hurtigt. Det var ekstremt underholdende – faktisk kandiderer kampen hos mig til top 3 af dem, som jeg har set i hele sæsonen. Der var fuld fart frem hele vejen, og røg man omkuld, rejste man sig igen, medmindre det var virkelig alvorligt. Ikke som i kampen i Aarhus, hvor visse havde en tendens til at opføre en tragedie i fem akter, hver gang de ramte jorden.

Det specielle ved kampen i Farum var, at der var uhyggelig få forseelser i de første 62 minutter – og så eksploderede det hele ellers om ørerne på os i de sidste 36 (og nej – det er ikke, fordi jeg ikke kan regne, men vi kom op på næsten otte minutters tillægstid). To VAR-vurderinger til muligt straffespark – igen: VAR træffer ikke afgørelsen, det gør dommeren, når han står ved skærmen – og en sejrsmål med en minimal onside-placering på målscoreren. Nå ja, og så lige syv advarsler i perioden, men intet ondt, udelukkende taktiske frispark, typisk for at bremse omstillinger.

Nu har VAR jo fået tæv for nogle episoder, nogle gange med rette, andre gange, fordi VAR bare er en bekvem prügelnabe. Men denne aften reddede eller bekræftede VAR tre nøglekendelser, som bestemt ikke alle var for små børn. Og jeg noterede mig med glæde, at flere kommentarspor efterfølgende konstaterede, at 'VAR virkede, som det skulle'. VAR er ikke nogen livsforsikring, det sikrer ikke nødvendigvis fuld retfærdighed, for vi taler stadig om klare og tydelige dommerfejl, men på gode dage kan VAR være med til at redde de dumme overskrifter bagefter. Og vi vil jo allesammen gerne have, at vi kommer så tæt på retfærdigheden som muligt.

Nu er situationen jo den, at turneringen vender i weekenden, så vi har FC Midtjylland – FC Nordsjælland og FC København – AGF. Jeg er ikke i felten i denne runde, så det bliver foran TV – og der er købt ekstra popcorn ind. Det bliver med statsgaranti underholdende og / eller dramatisk.